

DE LEESCLUB OP VRIJDAG

SAWAKO NATORI

De LEESCLUB
op VRIJDAG

Vertaald uit het Japans door Jan Moens

Wereldbibliotheek

金曜日の本屋さん deel 2 door Sawako Natori. Oorspronkelijke
Japanse editie uitgegeven door Kadokawa Haruki Corporation
© 2016 Sawako Natori
© 2026 Nederlandse vertaling Jan Moens / Wereldbibliotheek
Nederlandse editie tot stand gekomen in samenwerking met Kadokawa
Haruki Corporation, via Emily Books Agency LTD. en Casanovas &
Lynch Literary Agency S.L.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789028454262

ISBN 9789028454279 (e-book)

ISBN 9789028454361 (audiobook)

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers

DE LEESCLUB OP VRIJDAG

Na heel wat getreuzel kwam de jongen van het Nohara College met een pocketboek in zijn handen van tussen de boekenrekken naar de kassa gelopen. Ik was blij dat hij eindelijk iets had gekozen en met een uitgestreken gezicht rechtte ik mijn rug.

Ik tilde mijn bril even op toen ik de titel las van het boekje dat hij me toestak.

Bonjour tristesse.

Een roman die meer dan een halve eeuw geleden werd geschreven door Françoise Sagan, over een zomer die wordt beleefd door de ogen van een jong meisje. Voor mij stond een kerel met het postuur van een judoka. Goed, spierbundels kunnen ook geïnteresseerd zijn in verhalen vol met de verfijnde psychologische portrettering en die typisch zijn voor jonge vrouwen. Lezen staat vrij.

‘Zal ik er een omslag omdoen?’ vroeg ik terwijl ik mijn hand op de stapel met het logo van Kinyodo, de Boekwinkel op Vrijdag, legde. Hij schudde zwijgend nee met zijn hoofd. De zweetdruppels glinsterden in zijn door de zon rood en zwart verbrande nek.

‘Dank u wel.’

Hij nam het boekje dat ik hem in een zakje overhandigde aan, wiste zijn zweet weg en liep met stevige passen de winkel uit.

De deur achter de kassa ging open en Makino, de winkelchef, stak haar hoofd naar binnen.

‘Kurai, loopt onze zomertipcampagne een beetje?’

‘Ja. Ik heb er net weer eentje verkocht.’

Ik wees naar de automatisch sluitende schuifdeur.

Door de aankondiging dat er een trein naderde heen klonk op het perron ook het getjirp van de cicaden.

Ik was flexwerker bij Kinyodo, de Boekwinkel op Vrijdag, in het station van Nohara op de Chorin-lijn van de Noord Yamato Spoorwegmaatschappij voor Passagiersvervoer. De winkel bevond zich letterlijk in het station. Dat was maar klein en werd bijna uitsluitend gebruikt door de leerlingen van het Nohara College, een monsterschool wat verderop. We stemden onze acties en ons assortiment bijna automatisch af op hun smaken en voorkeuren en op evenementen die in die school plaatsvonden.

Makino knikte en sloeg haar armen over elkaar. Haar grote ogen schitterden.

Ze keek naar de boekenkast bij de ingang. Normaal stonden daar nieuwe uitgaven, hardcovers, pockets, comics, van alles wat, maar nu, net voor het begin van de zomervakantie, hielden we een zomertipcampagne met werken van vroeger en nu van overal ter wereld waarin de zomer of zonnige gebeurtenissen centraal staan.

‘Lezen om te bespreken, zo saai.’

Ze herhaalde hardop de slogan die ze eigenhandig op het reclamebord had geschreven en ineens trok ze het gezicht van een ondeugend kind.

‘En? Wiens tip heb je verkocht?’

‘O, een van Yasu, *Bonjour tristesse*.’

Ze blies haar wangen op toen ik haar het verkoopstrookje toonde dat ik bij het afrekenen uit het boek had genomen.

‘Weer een van Yasu? Wat is die goed zeg.’

‘Inderdaad. Daarvoor verkocht ik *De geur van watermeloenen* van Kaori Ekuni. Ook een van zijn aanbevelingen.’

De boeken voor deze actie waren geselecteerd door het vol-

ledige personeel van de boekwinkel. Ook ik had wat suggesties gedaan. Ik las niet veel en had met moeite drie titels opgesomd. Makino en Yasu, als eigenaar van de winkel, kwamen daarentegen met de ene na de andere titel op de proppen, misschien wel duizend, en ze konden er honderduit over kletsen. Ook Sugawa, de andere winkelmedewerker, droeg zijn steentje bij, al stond hij vaker in de koffiebar. Toen de campagne van start ging reageerden ze kinderlijk blij of teleurgesteld, afhankelijk van wie de aanbevolen boeken het beste verkochten.

‘Nou nou, juffrouw Minami,’ zo sprak ik haar aan als mijn chef. ‘U moet de eigenaar ook een bloemetje gunnen, toch?’ zei ik om haar te sussen.

Ik had veel zin om met mijn wijsvingers in haar zachte bolle wangen te prikken.

‘Hoe dan ook, wiens aanbevelingen we ook verkopen, de winst is voor Kinyodo, nietwaar?’ Maar op dat moment sprong ze in de houding en vouwde haar armen voor haar borst om ze meteen met één vlotte beweging te openen en riep opgewekt: ‘Welkom bij Kinyodo.’

Op die uitbundige manier, het zou niet hebben misstaan in een *maid café*, begroette ze een meisje van het Nohara College in haar zomeruniform, waarbij het jack was vervangen door een blouse die een en al wit uitstraalde. Haar kleine gestalte en haar spich-tige armen en benen deden denken aan een jong eekhoorntje.

Haar korte krulletjes, die boven haar volle pony met een haarlint bijeen werden gehouden, sprongen weerspannig alle kanten op.

Toen ze de kassa bereikte ging ze, terwijl ze de riemen van haar rugtas bleef vasthouden, op haar tenen staan en bracht haar gezicht tot dicht bij dat van Makino. Ze keek haar met innemende amandelen aan en zei: ‘Wauw, u bent het echt!’

Hè? Wie was dit? Ik neeg onbewust voorover om Makino te beschermen, maar die glimlachte vriendelijk zoals gewoonlijk.

‘Ja. Ik ben Makino Minami, de enige echte winkelchef van de Boekwinkel op Vrijdag. Zoekt u iets?’

‘Nou, niet iets, wel iemand...’

‘Iemand?’

Toen ze zichzelf weerspiegeld zag in Makino’s heldere ogen zette het meisje een stap achteruit, alsof ze wat verlegen werd. Ze aarzelde even, maar boog toen weer naar voren en keek op naar Makino.

‘Ik ben Sayo Tozen van klas 1-20 in het Nohara College. Een klasgenote van mij die Madoka heet zei me dat haar oudste zus haar vertelde dat deze winkel wordt gerund door de oud-leden van een boekenclub op onze school. Daarom kom ik een kijkje nemen.’

Makino stak spontaan haar hand op. ‘Ja, ik ben oud-lid.’

Sayo knikte. ‘Dat weet ik.’ Haar spontane uitstraling deed je vanzelf haar voornaam gebruiken. ‘Ik ken de gezichten van alle leden van de Leesclub op Vrijdag uit jullie jaarboek.’

‘Wat? Heb jij het jaarboek uit de tijd van Mak... van winkelchef Minami ingekeken?’

Ik had bijna ‘Wat gaaf!’ uitgeroepen en op die manier mijn gevoelens voor mijn chef verraden toen er een klant kwam met een tijdschrift en Makino meteen afrekende.

Omdat ze even niet anders kon slenterde Sayo naar de kast met de zomertips. Aangespoord door de blik van Makino liep ik achter haar aan. Op dat moment ging de automatische deur open en Yasu en Sugawa kwamen binnen.

‘Pfwie... wat een hitte. Ik ben zeker twee millimeter gesmolten. Als ik krimp dan komt dat door de Japanse hitte,’ zei Yasu.

Terwijl hij zich met zijn opvallende vlasgele borstelkop in zijn zo mogelijk nog flitsender pak, waarin hij er nog zweteriger uitzag, stond te beklagen over de zomerhitte, merkte hij ineens Sayo bij de zomertips op.

‘Ha, juffie! Zoek je zomerlectuur? Goed zo. Als je twijfelt, vraag maar raak hoor. Mijn eer als eigenaar staat op het spel...’

‘Jullie zijn het echt! Allebei!’ riep Sayo met heldere stem zonder dat ze hem liet uitspreken en ze wees met haar wijsvinger naar Yasu en Sugawa.

‘Wat? Niet naar mensen wijzen, juffie. Dat zijn geen manieren. Wat jij, Sugawa?’ Yasu draaide zich naar Sugawa voor instemming, maar die antwoordde of knikte niet eens en streek met zijn hoofd schuin zijn lange pony uit zijn gezicht. Zijn blauwe ogen die bijzonder opvielen tussen zijn geprononceerde gelaatstreken fonkelden. Sayo ontweek zijn knappe, indringende blik niet en keek in het rond.

‘Er was toch nog iemand, een oud-leerling? Waar is hij?’

‘Nog iemand? Wat bedoel je?’ vroeg Yasu ineens bars en hij fronste zijn wenkbrauwen. Sayo’s schouders trilden van angst. Zo diep onder de indruk was ze. Net een eekhoortje dat midden in het bos een beer tegen het lijf liep.

Ik ging snel tussen haar en Yasu in staan en wees naar het koffiebagedeelte dat de helft van de lange, smalle winkelruimte van Kinyodo in beslag nam.

‘Hier blijven staan is ook niet alles, zullen we daar verder kletsen?’

Sayo keek opgelucht op en richtte haar blik naar de ruimte die ik aanwees. Ze was meteen helemaal nieuwsgierig en huppelde erheen.

‘Jullie hebben een leescafé!’ riep ze uit.

‘Helemaal niet. Dit is een boekwinkel met een koffiebar erbij,’ verbeterde Yasu haar terwijl hij haar volgde. Maar het was of Sayo hem helemaal niet hoorde. Ze klom verrukt op een kruk bij de toog en liet haar benen bungelen.

‘Gaaf zeg! Ik kan hier boeken kopen én eten. Dit is werkelijk optimaal.’

‘Sorry.’

Ik kon jammer genoeg slechts enkele passen met haar meelopen want ik werd plots aangesproken door een klant in de boekenafdeling en dus zat er niets anders op dan terug te keren naar mijn eigenlijke job als flexwerker in de zaak.

Daarna hielp ik Makino nog met het wegwerken van de rij klanten bij haar kassa door de andere kassa te openen, door op verzoek van klanten boeken uit de ondergrondse opslag te halen, en door verschoven stapels boeken rechtop te zetten op de presentatietafel. Toen merkte ik ineens dat Sayo niet meer in de koffiebar aanwezig was.

Terwijl ik na sluitingstijd de kassa's afsloot en schoonmaakte zaten Makino, Yasu en Sugawa gezellig te kletsen in de koffiebar.

Ik ging zo onopvallend mogelijk aan het eind van de toog op een kruk zitten. De kap van de oranje retrolamp hing boven mijn hoofd.

‘Wil ze de Leesclub op Vrijdag nieuw leven inblazen?’

‘Ja, dat zei ze overduidelijk, dat meisje.’

‘Waarom?’

‘Geen idee. Wellicht leest ze graag. Net zoals jij, Makino, in het college?’

‘Ja, dat is mogelijk. Maar het wordt een nieuwe leesclub, toch? Dan zie ik werkelijk geen reden waarom ze per se de naam van de Leesclub op Vrijdag wil overnemen.’

Toen Makino vragend haar hoofd schuin hield schoot de blik van Yasu heen en weer. Hij sloeg zachtjes met zijn vlakke hand op de toog.

Met zijn sonore stem onderbrak Sugawa het gesprek. ‘Ja, wat dat betreft, daar heeft ze wel een reden voor... Ze is op dat idee gekomen omdat ze Otto opnieuw als mentor van de club wil vragen. Het is eigenlijk logisch.’

Ik kon een speld horen vallen. Ik zag alle uitdrukking op

Makino's gezicht verdwijnen en voelde me verplicht om iets te zeggen.

'Eh... Wie is Otto? Een buitenlander?'

'Nee joh,' riep Yasu opgelucht. Er verscheen opnieuw een glimlach op Makino's gezicht en ze legde het uit.

'Otto was de bijnaam van meester Otowa, onze leraar klassieke literatuur. Hij was in die tijd net afgestudeerd aan de universiteit en we hebben hem min of meer gepusht om onze mentor te worden.'

'Jij hebt het hem toch op eigen initiatief gevraagd?'

'Er zat niets anders op. Er was mij gezegd dat de club zonder mentor niet erkend zou worden.'

Als ze met Yasu en Sugawa, haar vroegere klasgenoten en nu haar collega's, kletste klonk Makino altijd veel spontaner. Ik hoorde het altijd met afgunst aan. Ooit wilde ik haar ook zo meemaken, helemaal open en ongeremd en van kanten die zelfs de anderen misschien nog nooit hadden meegemaakt. Ja ooit... maar wanneer?

Terwijl ik in mijn eentje wegzonk in dromen praatten ze verder.

'Ik hoorde dat hij al lang geleden het Nohara College verliet. Hij is dus teruggekomen?'

'Ja, sinds april, bij het begin van het schooljaar.'

Yasu staarde Makino doordringend aan met zijn kraalogen toen die 'Dat wist ik helemaal niet' mompelde.

'Sayo wil absoluut dat Otto de mentor wordt van haar club omdat hij kennis van zaken heeft en weet hoe het werkt. Maar hij houdt de boot af. Ze vraagt of wij niet, als oud-leerlingen en haar voorgangers, een goed woordje willen doen.'

'Is het wel gepast dat wij het voor haar vragen?' vroeg Makino aarzelend en ze hield haar hoofd schuin. Sugawa schoof over de toog een aantal blikjes bier en een hapje van tomaat en fijngesneden weegbree naar me toe, alsof hij mijn blik van haar wilde afleiden.

‘Zeg gewoon dat wij, al zijn we oud-leerlingen en oud-club-leden, niemand kunnen verplichten.’

De klank van de mooie stem van de anders zo zwijgzame Sugawa gaven zijn woorden altijd extra gewicht. Toen ik de blikjes bier uitdeelde klakte Yasu met zijn tong en hij trok ruw het lipje van het zijne open.

‘Wat is dit nu weer? Krijgen we opnieuw met Otto te maken...’

Yasu’s gemompel, terwijl hij van zijn bier dronk, werd helemaal overstemd door vrolijk gegiechel van Makino.

Hiiii...

‘Wát? Makino? Heb je dat in één teug opgedronken? Nee toch?’

Bezorgd sprongen Yasu en Sugawa overeind. Maar het was al te laat. Makino had een knalrood aangelopen gezicht en was helemaal aangeschoten.

De vrijdag erna dook Sayo opnieuw op in de winkel.

De examens van het eerste trimester waren voorbij en vaak was er alleen ’s ochtends les. Dat was die dag waarschijnlijk ook zo, maar ze verscheen pas tegen de avond. Het was op een moment dat er geen treinen vertrokken of aankwamen en er ook geen klanten waren in de winkel.

Ik stond boeken netjes te zetten in een rek dat iets verder van de ingang stond en nog voor ik haar opmerkte had Yasu haar al gezien vanuit de koffiefbar.

‘Hoi meisje! Ik verwachtte je al.’

Sayo stelde zich aan hem voor. ‘Ik ben Sayo Tozen.’

“Saaie” Tozen. Ik weet het.’ Alhoewel ze zich netjes en correct aan hem voorstelde kon hij, terwijl hij van zijn vaste kruk sprong, het niet laten om een tenenkrommende woordspeling

te maken op haar voornaam. Zich zo breed mogelijk makend stevende hij met stoere passen af op de gang met boekenrekken waar Sayo stond.

‘Je bent hier om te weten of wij, als oud-leerlingen en oud-leden, Ott... ik bedoel meester Otowa, kunnen polsen om als mentor te fungeren van je Leesclub op Vrijdag, toch?’

‘Kunnen jullie dat? Het zou mooi zijn als dat vandaag nog kon.’

Ze keek verheugd op, maar toen ze Yasu's blik zag zakten haar schouders naar beneden.

‘Nee?’

‘Sorry. Maar het zou raar zijn als wij als oud-leerlingen ons met zoiets zouden bemoeien.’ Yasu beet spijtig op zijn lip. Hij was blijkbaar niet van zichzelf overtuigd.

Ik gluurde instinctief even in de richting van Sugawa die achter de toog stond en daarna naar de deur van de backoffice. Daarachter bevond zich Makino. Maar Sugawa had zijn blik naar beneden geslagen en bleef hardnekkig glazen poetsen en niets wees erop dat Makino tevoorschijn zou komen.

Sayo fronste haar onopgemaakte wenkbrauwen strak tot één lijn. Haar wilde pony bewoog mee.

‘Ik begrijp het. Sorry voor mijn buitenissige verzoek. Ik ga wel alleen.’

‘Nee, wacht even meisje, het is helemaal niet buitenissig hoor. Je hoeft je niet te verontschuldigen.’

‘Mijn naam is Sayo Tozen.’

‘Ja, dat weet ik. Ik zal het onthouden. Je hebt een mooie naam, Sayo Tozen, maar wacht even!’

Yasu haalde haar in toen ze bijna bij de uitgang was en versperde haar de weg bij het rek met de zomertipcampagne.

‘Wat is er?’

‘Ga je meester Otowa in je eentje om zijn medewerking vragen? Denk je dat je een kans maakt?’

‘Dat...’ Sayo aarzelde en Yasu wees met een knikje van zijn kin naar het boekenrek.

‘Neem dan een boek mee dat kan dienen als leesopdracht voor een eerste bijeenkomst van de club.’

‘Eh... maar ik weet nog niet eens of hij het accepteert.’

‘Het is gewoon een tactische zet om hem geen nee te laten zeggen!’

Onder de indruk van Yasu’s scherpe blik toen hij haar met zijn opengesperde kraalogen aankeek, draaide Sayo zich om naar de uitgestalde boeken en ze begon de getipte titels een voor een te lezen, van links naar rechts.

Ik zag hoe haar blik steeds sneller over de boeken heen gleed, totdat ze uiteindelijk, bijna helemaal kromgebogen, bij de onderste plank kwam. Daar pakte ze met haar kleine hand een boekje uit het rek. Vanwaar ik stond kon ik niet zien wat de titel was. Yasu keek met open mond naar het boek. Hierdoor van haar stuk gebracht, hield Sayo haar hoofd schuin. ‘Is dit boek niet goed?’

‘Wat? Nee hoor, het is prima. Daarmee maak je misschien wel een kans.’

‘Een kans?’ Verwonderd fronste Sayo haar wenkbrauwen en toen ik naar de kassa wilde gaan om voor haar af te rekenen hield Yasu me tegen met een gebaar van zijn hand. Voor een keer nam hij het op zich.

‘Ik doe er opzettelijk geen omslag om zodat hij de kaft goed ziet. Zorg dat hij het aanneemt!’

Met deze aanmoediging, al klonk het bijna als een bevel, verliet Sayo de winkel, nog steeds met gefronste wenkbrauwen.

Dertig minuten later zat mijn dienst erop en vertrok ik naar huis. Zoals altijd bleef ik zo lang mogelijk in de winkel met de airco om daarna op het laatste moment via de voetgangersbrug naar het perron te rennen waar mijn trein wachtte. Maar toen

zag ik bij de toegangspoortjes een gestalte en veranderde van richting.

‘Sa...’ Bijna sprak ik haar met haar voornaam aan, wat misschien te direct zou zijn geweest, maar ik kon het nog verhullen met een kuchje. Ze hoorde me en draaide zich om. Ze had het boek dat ze had gekocht in haar hand. Van dichtbij kon ik de titel lezen.

‘O, u bent van de boekwinkel. Bent u klaar met werken?’

‘Ja. Ik heet trouwens Kurai. Fumiya Kurai. Ik ben flexwerker. Ik zie dat je *De zesde Sayoko* hebt gekocht.’ Toen ik naar het boek van Onda Riku wees tilde ze het tot op ooghoogte op en zei ‘ja’. Dit boek was vast getipt door Makino.

‘Op een of andere manier spreekt de naam Sayoko me aan. Maar nu lees ik op de achterflap dat het blijkbaar een griezelverhaal is en vraag ik me af wat ik ermee aan moet.’

‘Hou je niet van horror?’

Haar ronde amandelen schitterden en ze knikte instemmend. Haar korte haar dat onder een haarlint uitstak wapperde in alle richtingen.

‘Nee, daar hou ik niet van. Ik bedoel dat...’

‘... je misschien niet zo van lezen in het algemeen houdt?’

De glanzende ogen waarmee ze me aankeek bewogen snel heen en weer. Haar mond ging een paar keer open en weer dicht en haar neusvleugels openden zich. Ik hield mijn lach in en moest iets bekennen.

‘Eigenlijk heb ik ook lang een hekel aan boeken gehad. Ik wist niet hoe ik ermee om moest gaan en ik heb lange tijd niet gelezen. Ik begrijp best dat je overweldigd raakt als je een boekhandel binnenstapt en je je niet op één ding kunt concentreren omdat er zoveel op je afkomt.’

Dat had ik al meteen begrepen toen ze bij het rek met onze zomertips stond, aan de manier waarop haar blik over de ruggen gleed. Ze gedroeg zich net zoals ik vroeger.

Misschien voelde ze dat ik het eerlijk met haar meende en ze slaakte een zucht van verlichting. Haar toon werd ineens veel lossen.

‘Echt waar? Dus er bestaan ook boekverkopers die niet van boeken houden?’

‘Ach ja... maar tegenwoordig lees ik ook, hoor.’

‘Uhu... hoezo?’

Ze keek me aan met haar hoofd schuin als een eekhoortje dat om voer bedelt, maar ik kon haar onmogelijk mijn slinkse motief, dat ik smoorverliefd was op Makino, onthullen. Daarom stelde ik een tegenvraag.

‘Nee juffrouw, vertel jij maar eens waarom je een leesclub wil oprichten.’

‘Voor mij betekent dat het perfecte jong zijn.’

‘Het “perfecte jong” zijn?’ herhaalde ik terwijl mijn bril scheefzakte. Zonder schromen propte Sayo *De zesde Sayoko* in de achterzak van haar rugtas en ze liep naar de draaipoortjes.

‘Als je tijd hebt, kom dan met me mee naar het college.’

Mijn bril zakte nog schever. Zou ik niet verdacht lijken als ik samen met een klein meisje op pad ging? Ze zat weliswaar al op de middelbare school maar ze zag er veel jonger uit. Het baarde me zorgen.

‘Maar ik ben geen oud-lid van de Leesclub op Vrijdag en ook geen oud-leerling van het college.’

‘Maakt niet uit, joh. Ik wil gewoon niet alleen zijn. Om het even met wie. Kom alsjeblieft mee.’

Met een pets klapte ze haar handen tegen elkaar en keek me smekend aan. ‘Jullie eigenaar is zo dwingend... maar ik zie er- tegen op om alleen naar meester Otowa te gaan. Als het misloopt weet ik niet wat ik nog moet doen. In mijn hoofd is het één grote chaos...’

‘Hm... goed, als het oké is voor jou,’ was het enige wat ik nog wist te antwoorden. We liepen samen door de draaipoortjes en

begonnen aan de klim in de richting van de bergen, langs de weg tegenover de rijksweg.

De baan was geasfalteerd zodat de fietsers en de bussen eroverheen konden, en er was een trottoir met een beschermrail. Toen ik de vorige keer naar de filmopnamen van een soap ging kijken in het Nohara College zat ik in een taxi en had ik er helemaal geen aandacht aan besteed, maar het trottoir was behoorlijk smal en oneffen, zodat het lastig liep.

Ook Sayo, die me anders één brok energie leek, begon zwaarder te ademen en haar schouders gingen steeds harder op en neer. Toch bleef ze maar kletsen. Misschien vanwege de spanning om met meester Otowa te gaan praten, of om niet aan de warmte te hoeven denken. Of misschien deden meisjes van haar leeftijd wel altijd zo.

‘Toen ik naar de middelbare school ging, dacht ik dat er vanzelf een interessantere wereld voor me zou opengaan en dat mijn leven op deze school een lange aaneenschakeling van “perfect jong zijn”-momenten zou worden.’

“Perfect jong zijn”? Zoals in *Als de wind*?

‘Is dat een songtitel?’

‘Nee, het is de titel van een boek dat ik onlangs heb gelezen. Je krijgt er zin van om aan buitenschoolse activiteiten mee te doen.’

‘O’, antwoordde Sayo afwezig. Ze ging er helemaal niet op in. Het was alsof ze zelf barstensvol zat met woorden die ze eruit wilde persen.

‘Ik heb geen buitenschoolse activiteit gevonden waar ik in op kan gaan, en ook geen vrienden of vriendinnen om mee rond te hangen. Mijn leven kabbelt gewoon voort zonder dat ik mij perfect jong voel.’

‘Er moet toch iets zijn dat je triggert? Op zo’n megaschool met meer dan duizend leerlingen per niveau?’

‘Dat is het nu net! Er zijn meer dan vijftientig klassen per niveau op onze school. Het krioelt van de leeftijdsgenoten, maar ik kan hun gezichten niet eens onthouden. Ik vind niemand echt interessant. Is dat niet vreemd? Hoe kan dat? Ben ik dan zo vreselijk saai?’

Ahhh...’ zuchtte ze en vouwde haar armen achter haar hoofd. ‘Mijn idee van “perfect jong zijn” komt eerder overeen met dat van *The One who leapt through Time*. Dat komt elke zomer op tv, die *anime*, daar kijk ik elk jaar naar.’

Ze bedoelde de *The Girl Who Leapt through Time*. De animatiefilm geregisseerd door Mamoru Hosoda. Ik aarzelde om haar *The Girl Who Leapt through Time* van Yasutaka Tsutsui aan te raden, de originele roman waarop de tekenfilm is gebaseerd, maar dat liet ik maar zo.

‘Hoe bedoel je? Met mensen die uit de toekomst komen? Jong zijn zoals in sciencefiction?’

‘Nee, helemaal niet. Met jong zijn bedoel ik de smaak van versgeperste citroenen. Ik wil verblindende fel schitterende dagen beleven die de dagelijkse werkelijkheid overstijgen. Ik wil nu genieten van mijn “perfecte jong zijn”, van mijn jeugd, en niet pas achteraf!’

‘Ik vraag me wel af of jong zijn zo perfect is.’ Ik dacht terug aan mijn eigen middelbareschooltijd en werd somber. Het enige ‘perfecte’ was de elektrische gitaar die ik toen kocht en die ik nooit fatsoenlijk heb kunnen stemmen, of de vergulde gouden knopen aan mijn schooluniform. Maar daar was niemand in geïnteresseerd. Zelfs op de universiteit zou ik weinig hoopgevends hebben beleefd als ik niet na drie jaar van campus was veranderd en als flexwerker was begonnen bij Kinyodo, de boekwinkel. Dat was het. Dankzij Makino’s immer stralende glimlach was mij eindelijk het sprankelende van jong zijn opgevallen.

Terwijl ik hoofdschuddend de wirwar van herinneringen aan

mijn duistere periode probeerde te verjagen draaide Sayo zich om.

‘Ja, dat geloofde ik ook bijna. Jong zijn op die manier is uiteindelijk alleen maar fictie. Maar toen ging ik uit verveling naar de bibliotheek en... daar zag ik het. Het echte stralende gevoel van “jong zijn en volmaakt te leven”, zei ze licht blozend.

‘Bedoel je dat...’

Maar nog voor ik mijn gedachtegang kon afmaken knikte ze al. ‘In de jaarboeken van het College. Ik heb heel wat jaargangen ingekeken, maar wat jong zijn betreft steekt de lichting van de Kinyodo-medewerkers er mijlenver bovenuit. Allemaal, alle leden van de leesclub, zonder uitzondering... Het was een echte sprong terug in de tijd, precies zoals ik mij dat voorstel.’

‘Maak je dat gewoon op uit foto’s in een jaarboek?’

‘Zeker. Als je hun jaarboek ziet begrijp je precies wat ik bedoel,’ bevestigde ze ferm en ze greep enthousiast de riemen van haar rugtas beet.

‘Toen ik van Madoka’s zus hoorde dat meester Otowa destijds mentor was wilde ik meteen, koste wat kost, hetzelfde doen. Ik sprak een paar “potentiële kandidaten” aan die nog nergens anders lid van waren en deed hen beloven om lid te worden van de club als die er zou komen. Nu hangt alles af van meester Otowa’s antwoord. Mijn verdere jong en prachtig zijn hangt af van hem.’

Op dat moment reed er een bus voorbij de vurig orerende Sayo. Het was de lijnbus die bij de rotonde voor het station van Nohara vertrekt en daarna een hele lus maakt, waarbij hij onderweg ook voorbij het Nohara College komt. Bijna werktuiglijk keek ze hem na en toen sperde ze ineens haar ogen open.

‘Meester Otowa!’ schreeuwde ze.

‘Wát?’

‘Meester Otowa zit in die bus. O nee, wat moeten we nu? Hij gaat naar huis!’

Ik volgde Sayo's blik en keek naar de achterkant van de bus. Die man op de achterste rij stoelen, was dat meester Otowa? Ineens vloeiden in mijn hoofd het beeld van de in de verte verdwijnende bus en de rug van Makino in elkaar over.

'Ik probeerde iets in te halen wat niet in te halen was. Wat ik hoopte was waarschijnlijk lachwekkend, en ik wilde niet lachwekkend zijn voor mezelf. Als ik zelf niet geloofde dat het mogelijk was zou er zeker niets veranderen.'

Ik dacht ineens aan deze passage in *De zesde Sayoko* en greep Sayo, die er met de tranen in haar ogen bijstond bij haar schouders. 'Kom, we rennen erachteraan!'

'Achter de bus? Te voet?'

'Ja. We moeten het onmogelijke wagen. Ook dat is "perfect jong zijn"!'

Het was een beproeving voor haar maar ik zette haar verwachtingen van wat 'jong zijn' was af tegen de mijne. Misschien werkte het overtuigend want ineens kreeg ze een vastberaden blik.

'Goed.' Ze trok haar rugtas stevig aan tegen haar rug en staarde naar de bus. 'We móéten hem inhalen,' mompelde ze als om zich moed in te spreken. Ze duwde zich af op haar sneakers en begon meteen te rennen. Ze was veel sneller dan ik verwachtte en ik haastte me achter haar aan, in één ruk weer de helling af die we waren opgeklommen.

En ja, Sayo's jeugdige hoop werd ingelost, we haalden meester Otowa in, want hij stapte bij de volgende halte uit de bus. Wat een opluchting! Als hij tot het station van Nohara was blijven zitten dan weet ik niet of Sayo hem had kunnen bijbenen, maar met mijn benen was het niet gelukt.

Hij stapte uit bij de halte bij de begraafplaats van Nohara. Sayo draaide zich om. Er glinsterde een zweetpareltje op het puntje van haar neus. De rechterkant van haar gezicht baadde in het licht van de avondzon.